גיליון חודשי לאבות ולבנים

מורא מקדש

בענייני תפילה וקדושת בית הכנסת

נא לא לקרוא בשעת התפילה
או הקריאה בתורה

moramikdashbb@gmail.com

קלו

כסלו תשפ"ז

ס"ד

בבית המדרש מתיבתא, ברחוב הרב קוק [בנשיאות הרה"ג ש"א שטרן שליט"א], אומרים כל שבת את ה'מי שברך' שתיקן בעל התוס' יו"ט, לאלו שלא מדברים בתפילה ובקריאת התורה. החידוש שם הוא שאומרים את המי שברך לפני תחילת הקריאה בתורה. יישר כוחם וחילם

דברי תורה

[תולדות] וַיִּגַּשׁ יַעֲקֹב אֶל יִצְחָק אָבִיו וַיְמַשֻּׁהוּ וַיֹּאמֶר הַקֹּל קוֹל יַעֲקֹב וְהַיָּדַיִם יְדֵי עֵשָׂו. וְלֹא הִכִּירוֹ כִּי הָיוּ יָדָיו כִּידֵי עֵשָׂו אָחִיו שְׂעִרֹת וַיְבָרְכֵהוּ [בראשית כז, כב-כג]. שואל הבית הלוי, מדוע ברך יצחק את יעקב, הרי היה לפניו ספק שקול, הקול קול יעקב והידים ידי עשו, ומה הכריע אצלו את הכף, שהעומד לפניו הוא עשו, שלכן ברכו. והוא עונה, ב"לולי דמסתפינא". היה מקום לומר, שאכן עשו כבר מראש, חשש שיעקב יבוא לקבל במקומו את ברכת יצחק, ובוודאי במקרה כזה, יִשָּׂנֵא יעקב את קולו וידבר כקולו של עשו. לכן הקדים עשו ואמר ליצחק, שכאשר הוא, עשו, יבוא לקבל את הברכה, הוא ידבר בקולו של יעקב. אבל יעקב בא בחכמה ולא שינה את קולו. ממילא היו ליצחק שתי ראיות שמדובר בעשו, ולכן ברכו.

[ויצא] וַתַּהַר עוֹד וַתֵּלֶד בֵּן וַתֹּאמֶר הַפַּעַם אוֹדֶה אֶת ה' עַל כֵּן קָרְאָה שְׁמוֹ יְהוּדָה וַתַּעֲמֹד מִלֶּדֶת [בראשית כט, לה]. יהודה שקדש ש"ש בפרהסיא, זכה ונקרא כולו על שמו של הקדוש ברוך הוא [סוטה י ע"ב]. השם יהודה הוא על שם ההודי'ה, אך נכלל בו גם שם ה', י"ה. אבל היכן נרמז שכולו לשם הקב"ה. התשובה היא שגם המשך שמו ו'ד'ה', הוא בגימטריה י"ה.

אשר לשמואל [הרב לינצר שליט"א], עפ"י כלי יקר [וישלח] וְיַעֲקֹב שָׁמַע כִּי טָמֵא אֶת דִּינָה בִתּוֹ וּבָנָיו הָיוּ אֶת מִקְנֵהוּ בַּשָּׂדֶה וְהֶחֱרִשׁ יַעֲקֹב עַד בֹּאָם [בראשית לד, ה]. והוא שראוי לאדם שיתנהג במדת הסבל[נות] כפי מה שאפשר, ולא ימהר להראות כעסו על מה שיעשו האנשים כנגדו, אבל ימתין זה, אל העת הראויה. הלא תראה שיעקב עם חוזק ההתפעלות שהיה ראוי שיהיה מתפעל מזאת הנבלה שעשה שכם, החריש יעקב עד בוא בניו [תועליות הרלב"ג, שם]. יעקב שמר את התוכחה עד לעת פטירתו. יעקב אבינו מלמד אותנו שטוב להחריש בעת האירוע ורק לאחר שיקול רב ביישוב הדעת אפשר להגיב.

באר מרדכי [הרב דרוק שליט"א]

[וישב] בְּעוֹד שְׁלֹשֶׁת יָמִים יִשָּׂא פַרְעֹה אֶת רֹאשֶׁךָ וַהֲשִׁיבְךָ עַל כַּנֶּךָ וְנָתַתָּ כוֹס פַּרְעֹה בְּיָדוֹ כַּמִּשְׁפָּט הָרִאשׁוֹן אֲשֶׁר הָיִיתָ מַשְׁקֵהוּ [בראשית מ, יג]. יוסף מרגיע את שר המשקים ואומר לו שישוב לא רק למשרתו הקודמת אלא גם למעמדו. כאשר האדון אינו מאמין בעבדו, אזי, כאשר הלה מוזג לו כוס, ידרוש האדון שהעבד ימלא מאותו קנקן שתי כוסות ואת הראשונה ישתה הוא, העבד, ורק אחר כך ישתה האדון, אבל כאן אומר לו יוסף, לפרעה לא יהיה ספק לגביך, אתה תתן כוס פרעה, המיוחד אליו, בידו כמשפט הראשון, כאשר היית משקהו, אין צורך שתקדים לשתות, אלא הוא ישתה לבדו, הוא בוטח בך. משך חכמה

[חנוכה] צריך אדם לקדש ולטהר את שלשת הלבושים שלו, מחשבה דיבור ומעשה, שהם כנגד שלשת השמות הקדושים, הו"יה אלה"ים אד"ני. הו"יה נגד המחשבה שהרי שם זה לא התגלה עדיין, אלא עתיד להתגלות. אלה"ים נגד דיבור, ששם אלה"ים קשור לשם הוי"ה, כמו הדיבור למחשבה. כי שם הוי"ה גימטריה כ"ף וא"ו, וס"ת הוא פ"ו, גימטריה אלה"ים. ושם אדנ"י נגד המעשה, שהוא קבלת עול מלכות שמים במצוות מעשיות, כגון ציצית ותפילין ושאר מצוות. גם בג' תיבות, מחש"בה דב"ור מע"שה, יש י"ג אותיות נגד י"ג אותיות של ג' שמות

חַזַק ישראל ותכניע ישמעאל ומאדום תפדה נפשי [מעוז צור, הרמ"א]

ביהכנ"ס מרכת הנחל, מודיעין עילית. יוש"כ לרבנים הנכבדים עקיבא ב', ויואל א', שליט"א

והיה טרם יקראו

המגיד ר' מרדכי שפיצר, ראש ישיבת ספינקא בני יורק, סיפר בדרשתו בפרשת נח השנה. אני מכיר את הסיפור מכלי ראשון, כך אמר. לאחד מיהודי המקום נולד בן נחמד. הוא גדל והתפתח והגיע הזמן לרשום אותו לחיידר. כאן החלו הבעיות. לא נודע לי, כך אמר הרב, מה היו הסיבות, אבל, הוא נדחה בלך ושוב מכל המוסדות שביקש להתקבל אליהם. האבא נשבר. אז החליט האב לעלות לקברו של התוספות יו"ט, לאחר הקבלות הראויות, ולשפוך שם את לבו. הבוס שלו במקום העבודה מאד התרגש ואמר לו, לא רק שאני משחרר אותך מהעבודה לכמה ימים, אלא אני גם משלם את כרטיס הטיסה. האברך היה איש מקצוע חשוב במקום העבודה. בהיעדרו הגיע אדם שנזקק לו בדחיפות, והבוס אמר לו שהוא נסע למספר ימים. מה קרה שאל הלה, ואז סיפר לו הבוס דברים כהווייתם. כך, אמר האיש, אני מקורב היטב לנגיד הרב ברקוביץ, אדבר עמו. מן הון להון, ממש טרם יקראו ואני אענה, בעוד האברך שלנו בוכה בציון הקדוש, קיבל על עצמו שלא לדבר בתפילה ובקריאה בין גברא לגברא, כבר סודר בנו בחיידר כלבבו, בס"ד.

מתורגם ומעובד מגיליון נקדישך

תפילה עושה מחצה [כפשוטו]

סיפור מאלף סיפר הרה"ג ר' לייביש ליש שליט"א, מגיד מישרים בארה"ב. הוא סיפר מכלי ראשון, על משפחה בווילימסבורג, משפחה שמתרחבת בלע"ה. הם החליטו לעשות מה ששכנים רבים עשו, לעבור להתגורר בשכונה שליד קרית יואל. קנו דירה יפה, ועברו לגור שם. לאחר זמן קצר התברר שהשכן מהצד השני הוא גוי. זה כשלעצמו לא נורא, אבל הבעיה היא שלשכן יש חצר גדולה עם בריכה גדולה. ומהקומה השנייה רואים טוב את תוך הבריכה, וה' ירחם מה שזה אומר בקיץ, כשרוצים לגדל ילדים יהודים. בינתיים היה זה בתקופת החורף, הבריכה לא בשימוש והיא הייתה מכוסה. הגיע הקיץ והחלו לחשוש, אף שבינתיים עדיין לא השתמשו בבריכה. אך לא לעולם חוסן, כעבור שבועיים, האמא מסתכלת מהחלון והיא רואה שהבריכה מגולה ומכינים שם כיסאות. מה לעשות. בשעות הקרובות הילדים חוזרים מהחיידר. היא מתקשרת בבהלה אל בעלה. והוא עונה לה, אין לי עצה להגיד לך, חוץ מתפילה. תתפללי. היא מוציאה תהלים ומתחילה להוריד דמעות לתוך התהלים, ומתחננת מהקב"ה שהילדים שלה יישארו טהורים, וינצלו ממראות אסורים. היא ישבה ואמרה את כל ספר תהלים, הילדים אמורים לחזור הביתה בערך בשעה חמש. בשעה ארבע נתקדרו השמים בעבים, יותר ויותר, והאמא שמחה, שהיום לא תהיה בריכה, לפחות היום לא ניכשל. והיא התחילה להגיד מזמור לתודה. אף שלא ידעה מה ילד יום, ומה יהיה מחר. אבל לא רק נהיה מעונן, פתאום התחילה רוח סערה, בלתי מצויה, ופתאום היא שומעת בוווום אדיר. היא מיהרה לחלון וראתה שעץ גבוה שעמד בסמוך קרס ישר לתוך הבריכה וחצה אותה לשנים. המים נשפכו לכל הכיוונים. מה שברור עתה, שלא ניתן יהיה להשתמש בבריכה בזמן הקרוב. כאשר באו שכנים לנחם את הגוי, הגיעה גם האישה היהודייה, ושאלה, האם הם חושבים לבנות אותה שוב, והגוי ענה לה, לבנות, אני לא חושב, זה יעלה מאוד יקר. לא חלפו אלא חודשים מספר, והיא רואה שלט בצד הבית, "למכירה". קנה את הבית, יהודי חסידי. מי ששומע את הסיפור עושה וואו גדול, על העץ שקרס לתוך הבריכה. אבל הוואו האמיתי הוא איך שה' נענה לתפילת האישה היהודייה, שבכתה שה' ישמור על עיני ילדיה שלא יראו מראות אסורים. המבשר תורני, יייש"כ לרב מאיר פלדמן הי"ו

יש מניין לקדיש

מספר הרב יעקב יהודה פריינד מניו יורק. קרוב משפחתי מתנדב ב'הצלה', סיפר על מאורע שהשתתף בו. קיבלתי קריאה להצלה מבית העלמין שבפאתי העיר מונסי. יש שם שני בתי קברות, אחד של יהודים, והשני של גויים, שיערתי שהכוונה לביה"ק היהודי. הבנתי גם שלא קראו לי בגלל הנפטר עצמו. הגעתי לבית החיים, והיה שם שקט. אין הלוויה ואין מלווים, ממש שקט של בית קברות. הלכתי לשני, למרבה הצער והכאב, יש שם שורה שבה קוברים יהודים רפורמים. מהר מאוד גיליתי אותה, והתקיימה שם הלוויה של יהודי רפורמי. אשתו של הנפטר התעלפה, ולכן קראו ל'הצלה'. רגע לפניי הגיעו לשם עוד שלושה מתנדבי 'הצלה' שנענו לקריאה, וכך היינו יחד ארבעה מתנדבים. התבוננתי לרגע בקבוצה הקטנה שליוותה את הנפטר, ובמין ברק פתאומי הבנתי כי אירוע מופלא מתרחש כאן. ארבעה בנים של הנפטר חבשו כיפה לכבוד האירוע, ואחד מעובדי בית הקברות, אף הוא יהודי, ניצב שם. הצטרף אליהם יהודי נוסף שהתפקיד שלו היה לנהל את ההלוויה, כך שביחד עם ארבעתנו, המתנדבים, היינו עשרה, מניין. אמרתי, אנחנו מניין, אפשר לומר קדיש. אחד הבנים התרגש. הוא אמר, התקשרנו למוקד של הגויים כבר לפני עשרים דקות והם עדיין לא הגיעו, ואתם הגעתם מיד. באותו רגע הגיעו סוף סוף חובשים גויים של הארגון הגויי. הם ניגשו לטפל באלמנה הטרייה, ואנחנו, היהודים, פנינו לקבורה של הנפטר, לעשות עימו

הוי"ה אלהי"ם אדנ"י. והשמות הללו נרמזים בנר חנוכה. השמן שהיה חתום, מרמז על בחינת המחשבה שהיא סתומה וחתומה, כמו שם הוי"ה שהוא חתום. הפתילות מרמזות על דבור על פי הפסוק וכל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל עליו, כלי פתוח מרמז על הפה. והכלי עצמו מרמז על המעשה שהוא נגד שם אדנ"י. וצריך למשוך אור בשלוש הבחינות האלה. וביותר בבחינת דבור, צריך לקדש ולטהר את עצמו. לכך האור נאחז בפתילה יותר משנאחז בשמן או בכלי שהמה רק לקיים את האור. היינו להיזהר מאוד מלדבר ח"ו דברים שלא כהוגן. כן יהי רצון, אמן. עפ"י בת עין

בחודש זה חל יום פטירתו של הרב בת עין זצוק"ל. לע"נ הרב אברהם דב ב"ר דוד מאווריטש נלב"ע י"ב בכסלו תר"א

משתוקא בתרין

בספר נשמת ישראל [הרפנס, ענייני יארצייט] הביא מספר כף החיים, שבשום אופן לא יעשו מחלוקת בעניין עליית המפטיר. וכתב בדרך מליצה, "מלה בסלע משתוקא בתרין" [מגילה יח ע"א], שכאשר ישתוק מלעלות למפטיר, ולא יריב, תהיה לאביו נחת רוח כפולה, מזו, אם יעלה למפטיר בעת מחלוקת. וזכות שכר השלום תועיל יותר לנפטר משכר עליית בנו למפטיר בעת המחלוקת.

נועם שיח הגרש"ז פרידמן שליט"א, אב"ד סאנטוב

אין להתייאש מתפילה

שנים ארוכות של ציפייה. הצעות עלו וירדו, פגישות שלא הבשילו, תקוות שהתעוררו ושוב נדחו. כמו רבים וטובים, גם היא ידעה היטב עד כמה ארוכה ומייסרת יכולה להיות הדרך אל החופה. לאחרונה היא הגיעה שוב אל הכותל המערבי. מול אבני הכותל, היא שפכה את לבה לפני אביה שבשמים. היא אמרה פרקי תהילים בדמעות ובתחנונים. לאחר תקופה ארוכה כל כך של ציפייה. ביקשה מהקב"ה שייתן לה סימן, שתחוש כי תפילתה נשמעה וכי הישועה קרובה. היא סיימה את תפילתה ויצאה מהכותל. ואז צלצל הטלפון. על הקו היה מי שביקש לברר על הצעת שידוך שכבר עלתה בעבר, אך ירדה מהפרק. האם אפשר לנסות להעלות אותה מחדש. העיתוי המופלא, דקות ספורות לאחר תפילתה, נגע עמוק בלבה. היא הרגישה שמוטל עליה לבדוק את הדברים מחדש. היא ביררה, שקלה והסכימה להתקדם. ההצעה הבשילה, והחתן והכלה המבוגרים, יחסית, התארסו בשעה טובה ומוצלחת. הסיפור המרגש הזה מחזק את הלב ומזכיר לנו עד כמה אין להתייאש מן התפילה. איננו יודעים מתי תגיע הישועה, אבל עלינו להמשיך להתפלל, להאמין ולקוות. ויש כאן גם מסר מעשי חשוב לכל מי שעוסק בשידוכים. הצעה שירדה אינה בהכרח הצעה שאבדה לעולם. לפעמים הנסיבות משתנות, הבשלות מגיעה, ומה שלא התאים לפני חודשים או שנים עשוי להתאים דווקא עכשיו. אל תמהרו לסגור דלתות. רעיון שנדחה בעבר יכול עתה להביא את הישועה. שנזכה לשמוע בשורות טובות. המבשר

בלי תפילה לא מקבלים

הגאון ר' אלימלך בידרמן שליט"א שואל. אחרי שהכל נגזר ונחתם בימי הדין, לשם מה אנו מתפללים במשך השנה כולה, הרי כבר קבוע מראש מה יהיה איתנו. בתורה יש תשובה. 'וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח, כי לא המטיר ה' אלוקים על הארץ'. רש"י, ומה טעם לא המטיר, לפי שאדם אין לעבוד את האדמה ואין מכיר בטובתן של גשמים, וכשבא אדם וידע שהם צורך לעולם התפלל עליהם וירדו וצמחו האילנות והדשאים. פלא עצום. הכל כבר מוכשר ומתוקן לכך לצמיחת השדות, מה חסר, תפילה. בלי תפילה לא מקבלים כלום. תורת ארץ ישראל

תפילה בכוונה

חתן לקראת חתונתו שאל את הגאון רבי ישראל סלנטר זצ"ל איזה כוונה הוא צריך לכוון בעת שהוא מתעטף בטלית בפעם הראשונה. אמר לו רבי ישראל, כשאתה מתעטף בטלית, תכוון שלא להכות אחרים על הראש. יש אנשים שכאשר הם מתעטפים בטלית, הם מקיימים "עטיפת ישמעאלים" כפשוטו, ומכים בציציותיהם בכל כוחם בעיניהם של העומדים לימינם ולשמאלם. נועם שיח הנ"ל

*בדרך צחות. אברך ליטאי נכנס להתפלל בבית מדרש חסידי. לפני התפילה, ראה על אחד השולחנות דף שבו מלוקטים דברי האדמו"ר של אותה חסידות. כשהחל לעיין בו, ניגש אליו אחד מנערי החסידות ושאל אותו, האם טבלת במקוה לפני שהתחלת לקרוא את דברי רבינו. ענה האברך, איני קורא את דבריו, אני קורא רק את הפסוקים שהוא מביא. נרגעתי, אמר הנער. תורת ארץ ישראל

חסד של אמת ולומר קדיש על קברו. כנראה היו לו אי אילו זכויות, והקב"ה שלח אותנו במיוחד כדי להעניק לטובת נשמתו קדיש במניין. גם נשמה נידחת כזאת מקבלת את הכבוד האחרון שמגיע לה.

גיליון השגחה פרטית

ביתך חסר

מספר ר' יוסף ק. מבני ברק. בני, מבורך בכל מידה טובה, נעים הליכות, לומד היטב, נאה ואף חכם, טרם מצא את זיווגו. מצד הטבע מיציתי כמעט כל מה שניתן לעשות. הבנתי שמה שצריך כאן זו השתדלות רוחנית. התפללתי לד' שיכוון אותי, ואכן יום אחד עלה בי רעיון לבדוק את המזוזות בבית. הורדתי את המזוזות מהמשקופים, על כל מזוזה רשמתי לאיזה חדר היא שייכת, ושלחתי אותן לבדיקה. הטלפון מהמגיה לא איחר להגיע. "יוסף" אמר לי בבהילות, "בוא אלי מהר, וראה מה מצאתי". מיהרתי אליו, והוא הראה לי שחור על גבי קלף, כי במילה "ביתך" חסרה האות י'. המזוזה פסולה. ומתברר שזו המזוזה של החדר של בני. אם במילה "ביתך" יש טעות, והמזוזה נפסלת בשל כך, איך הוא יבנה את ביתו. באותו יום הזמנתי אצל סופר ירא שמיים מזוזה שעברה הגהה מדוקדקת, וקבעתי אותה בפתח החדר של בני. כבר למחרת הגיעה הצעה חדשה, ואחרי שבועיים שברנו צלחת. גיליון השגחה פרטית

כשהלב בוער צועקים

שח הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל. השרף מטריסק, היה מתפלל בקול רעש גדול, בדביקות, ובהתלהבות. יום אחד בא לביתו יהודי תושב גרמניה, מהשקטים בטבעם. שאלה אותו הרבנית, איך אתה מרגיש כאן, הכל בסדר, ענה, אבל אני לא מבין, מדוע הרבי צועק בתפילה, שיגיד אותה בשקט. אמרה לו הרבנית, מפני שהלב שלו בוער. לבו שורף באש, הוא מוכרח לצעוק. אמר היהודי, גם לי בוער, וגם אצלי הלב רותח, ואינני צועק. אני מתפלל בשקט. אם הלב בוער, אמרה הרבנית, מוכרחים לצעוק. אם אתה לא צועק, סימן שהלב שלך קר. הוויכוח לא נגמר. בערב שבת. הפקיד היהודי את כספו בידי הרבנית, ובמוצש"ק מיד לאחר ההבדלה ביקש את כספו. שאלה הרבנית איזה כסף. הכסף שלי, אמר האיש. יש לך טעות, אמרה. רבעצן, רבנית, אל תעשי קונצים, אל תמתחי את העצבים שלי. אולי נתת למישהו אחר. ואז הוא החל לצעוק, רבנית מה את עושה לי. אמרה לו הרבנית, סלח לי, יהודי, דבר בנימוס, בשקט. מה אתה צועק, מה אתה צועק. מה אני צועק, הלב שלי בוער. אה, הלב שלך בוער, אתה צועק? קח את הכסף. אבל דע לך, אם הלב בוער, כן צועקים. רק תלוי איפה הלב בוער. אם הוא לוהט בתפילה בוער ביראת שמים, או בדברים בטלים. הפותח

קידוש לבנה וברכת החמה

ראש ישיבה בניו יורק זימן אליו את אחד מחשובי הבחורים בישיבה, ואמר לו שמעתי שלאחרונה נסעת למיאמי, פלורידה, אתה הרי יודע שאין רוח הישיבה נוחה מנסיעה למקום נופש זה. השיב הבחור בשנינות, אצלינו בשכונה היה מאד מעונן, ולא היה שייך לעשות קידוש לבנה, וכידוע במיאמי עיר הנופש אין עננים ורואים את הלבנה, לכן עליתי על מטוס והגעתי לשם לעשות קידוש לבנה. הרב התרגש מאוד, והיה מלא התפעלות מתלמידו שעשה מעשה של מסירות נפש והיה מוכן לשלם הון רב כדי לקיים מצווה בשלימות. אך מיד שאל הרב, הרי זמן קידוש לבנה היה לפני שבועיים, ראו אותך שם השבוע, זמן רב אחרי כן. ענה לו הבחור, אכן הגעתי לקידוש לבנה, אבל החלטתי להישאר לברכה של החמה.

מעובד מגיליון נועם שיח, הרה"ג רש"ז פרידמן, אב"ד סאנטוב

הקרה נא לפני - אותה הוכחת

מספר הרב דוד בלוי מבית שמש. בערב ראש חודש אדר, תכננתי עם בתי שתחי', לנסוע למירון, ולהתפלל שם שבתי תזכה בקרוב לזיווג הגון. מחמת ארגון ענייני המיזם החדש שיזמתי ["היכלי ר' שעי'הלה", ארוחת בוקר בבית המדרש בין שחרית לסדר הראשון, ללומדי התורה] אחרנו את האוטובוס הישיר. באוטובוס הבא נאחר מנחה, לכן הצעתי לה לנסוע לקבר רחל. בס"ד מצאנו טרמפ והגענו לקבר רחל. התפללנו מנחה ושפכנו שיח. שבוע לאחר מכן, באה בתי בברית האירוסין. יותר מכול הדהים אותנו סיפורה של המחותנת. רחל אימנו הייתה השדכנית, היא סיפרה לאשתי בהתרגשות. הייתי נבוכה, כך אמרה, קיבלתי שתי הצעות שידוכים מצוינות, וככל שביררתי הרגשתי שאיני מסוגלת להחליט. בעבר נהגתי להתייעץ עם אמי, אך למגינת לב, היא נפטרה, והחלטתי להתייעץ עם האמא של כולם, רחל אמנו. הגעתי לציון, התפללתי מעומק הלב, וביקשתי מרבש"ע שישלח לי סימן משמים, לאיזה שידוך לגשת. סיימתי את התפילה, הסבתי את פניי, ואת מי אני רואה, את המיועדת. הבת שלך, עומדת ומתפללת כראוי לבת ישראל, שופכת שיח אצל רחל אימנו בערב ראש חודש. זה היה לי סימן ברור מאוד. מכאן המשיכו העניינים להתקדם עד לשבירת הצלחת בשעה טובה ומוצלחת. מסקנה, אין להצטער כשלא מצליחים להתקדם לפי התוכנית המקורית. התוכנית שלנו הייתה לנסוע לצפון, אבל הקב"ה הכין לנו אושר אצל אמא רחל. השגחה פרטית

מדור עלי עשור — תפילה במניין

הרב משה אהרן שטרן זצ"ל, משגיח בישיבת קמניץ, נולד בארצות הברית. כשהיה בן שמונה, חלה במחלה קשה. אביו נועץ בטובי הרופאים, וכן ביקש מרבנים ומאדמו"רים שיעתירו בעדו. כעבור זמן מה אמר לבנו: "ראה, הכול טורחים לרפואתך, קבל גם אתה על עצמך הנהגה טובה כלשהי, וכאשר בעזרת ה' תקום מחולייך, תקיים אותה". הסכים הילד וקיבל על עצמו, שאם יחלים בעזרת ה', ישתדל להתפלל תמיד במניין. ואכן תוך זמן קצר הוא החלים.

הוא קיים את הבטחתו במסירות לאורך שנים ארוכות. באחת השנים, כאשר כבר שימש כמשגיח בישיבת קמניץ בירושלים, הוא התבקש על ידי הנהלת הישיבה לצאת למסע התרמה בארצות הברית, ערש הולדתו. הוא ניאות ופנה למשרד נסיעות. האם יש מניין במטוס, שאל. אמרו לו: "לעתים מזדמנת תפילה במטוס אך אי אפשר להבטיח דבר". "אם כך, לא אוכל לנסוע", הגיב. אמרו לו: "נוכל להציע לך טיסה עם חניית ביניים באמסטרדם". הוא חישב ומצא שיהיה בידו פנאי להתפלל במניין באמסטרדם בבית כנסת ולחזור למטוס, ובחר בדרך זו. המטוס נחת באמסטרדם, ולפניו היו כשעתיים פנויות עד להמשך הטיסה. רבי משה אהרן לא ידע היכן מתקיים מניין בעיר, על כן נטל את הטלית והתפילין, ויצא מבית הנתיבות לאוטוסטרדה. הוא עמד וצפה במכוניות החולפות על פניו. לפתע עצרה לידו מכונית. נהגה שאל: "לאן צריך הרב?" "אני מחפש מניין לתפילת שחרית". "הרב יעלה", הזמינו הנהג. התברר שהוא יהודי המתגורר מחוץ לעיר, ובכל בוקר הוא מגיע לעיר להתפלל לפני העבודה. כעבור כמה דקות הם נכנסו לעיר, עצרו באחד הרחובות והגיעו לדירת קרקע. הנהג פתח את הדלת, והכניס את הרב לבית כנסת קטן. היו שם שמונה יהודים שהמתינו להשלמת המניין. הרב זכה להתפלל במניין. בסיום התפילה החזיר הנהג את הרב לשדה התעופה. כשסיים הרב שטרן את סיפורו, אמר: "צאו וראו: שמונה אנשים השכימו קום ובאו לבית כנסת להתפלל במניין. התשיעי אמור היה להגיע מיישוב סמוך, כדרכו בכל יום. מהיכן יבוא העשירי? הטיסו אליהם יהודי מארץ ישראל, בדרכו לארצות הברית, הכול בהשגחה פרטית נפלאה". בשם הרב מזרחי